

Förvärldsligande och avfall i församlingarna

[Spara som PDF](#)

Skrivet av Lennart - 15 maj, 2011 - 13:17

Vill man läsa riktigt bra, uppbyggliga och upplysande kristna böcker behöver man inte köpa nya böcker. Mycket av det som produceras idag är både andefattigt och vilseledande (och dyrt!). Bättre är att titta in hos ett antikvariat och billigt köpa t.ex. böcker av några av våra äldre svenska förkunnare och teologer (varav de flesta inte lever längre). Några jag kan nämna är Carl Olof Rosenius, Emil Gustafson, Frank Mangs, David Hedegård och Sven Reichmann. Enklast är kanske att köpa begagnade böcker på Nätet via t.ex. <http://www.bokborsen.se>.

Jag har i min serie [Ett Bibliskt förhållningssätt till kristen enhet och ekumenik](#) lyft fram en del av David Hedegårds klarsyn och profetiska budskap när det gäller det avfall som går hand i hand med det ekumeniska arbetet i kristenheten. Jag häpnar över hur vaket, nyktert och insiktsfullt en så tung teolog som Hedegård redan på 50-talet beskrev utvecklingen.

När jag senast kikade in i ett antikvariat köpte jag med mig boken *Tidens tecken II* av den norske förkunnaren och teologen Thoralf Gilbrant. Han är kanske mest känd för sin roll som redaktör för den omtyckta *Studiebibeln*. Även här förundras jag över hur denna förkunnare såg avfallet så klart i sin samtid och även framför sig. Boken gavs ut 1973. Det var mitt i den tid när den karismatiska rörelsen började göra sig gällande. Trots detta lät Gilbrant inte sig vilseledas av "Latter rain-teologi" utan höll fast vid vad han såg i Bibeln. Jag vill därför återge några tankvärda stycken ur boken *Tidens tecken II*. Jag delar kanske inte allt vad Gilbrant undervisade, men det jag här lyfter fram bekräftar det som jag själv tillsammans med många andra oroas över idag, nämligen förvärldsligande och avfall i församlingarna!

/Lennart

Thoralf Gilbrant: *Tidens tecken II, Förvärldsligandet och namnkristendomen*

Ett märkligt drag i Nya testamentets framställning av kristendomens utveckling och framtid på jorden är, att det inte utlovas någon världsförvandling genom

evangeliets påverkan. Evangeliet skall förkunnas för alla folk och lärjungar skall vinnas bland alla nationer, men ingenstans finner vi att folkslagen kommer att bli kristna.

Kristendomens seger består i att människor ryckes ut från synden och världen genom en personlig frälsningsupplevelse, men att världen som sådan skulle bli förbättrad och genom evangeliets förkunnande utvecklas till ett gudsrrike på jorden är ett önsketänkande som inte Bibeln ger något stöd för.

Nu används ordet "världen" i flera olika betydelser i Bibeln. Ibland används ordet i betydelsen jorden och hela Guds skapelseverk. Ibland är världen också beteckningen för hela mänskligheten, som till exempel i Joh 3:16, där det heter att Gud älskade världen så, att han utgav sin enfödde Son.

Men i andra sammanhang har ordet "världen" en helt annan betydelse. Det står för den nuvarande onda tidsålder, den nuvarande världsordningen under djävulens makt, vår fallna jord med dess fallna innebyggare. Världen betecknar den mänsklighet som vänt sig bort från Gud och som är i uppror mot sin Skapare. Världen är summan av det gudsfrämmande och gudsfientliga väsen som härskar över den fallna människan. Satan är denna världens furste. Världen är hans rike och det område där han utövar sin makt och sitt inflytande, och detta står i motsatsförhållande till Guds rike.

Det är i denna betydelse vi finner ordet "världen" när det i 1 Joh 2:15 står:

"Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom. Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen."

I Jak 4:4 heter det:

"I trolösa avfällingar, veten I då icke, att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän."

Det hör till en ren och obesmittad gudstjänst att hålla sig obefläckad av världen, Jak 1:27. Den troende står i motsatsförhållande till världen. Jesus säger i Joh 15:18-19:

"Om världen hatar eder så betänken, att hon har hatat mig förr än eder. Voren I av världen, så älskade ju världen, vad henne tillhörde; men

eftersom I icke ären av världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna ut ur världen, därför hatar världen eder”

Den troende är inte av världen men fortfarande *i* världen. Han befinner sig innanför det område där världens ande och väsen råder, och där den troende har motstånd och trångmål. Jesus säger, att han har övervunnit världen, och han beder för sina lärjungar som är i världen, att de skall bli bevarade från det onda.

Ingenstans i Nya testamentet framställs den troendes seger över världen så att den skulle bestå i detta att världen skulle förbättras eller ändra sin gudsfientliga inställning. Kristendom innebär inte att förbättra världen eller att påverka den till att bli god, utan kristendom är att ställa sig i opposition till världen och omvända sig från ”detta vrånga släkte”. Bibeln ger inte minsta hopp om att världen kommer att bli förbättrad. Tvärtom kommer den i stället att utvecklas till att bli allt värre.

Det som skall känneteckna den sista tiden är inte att kristendomen då kommer att genomsyra hela världen, utan det är i stället världens ande som kommer att genomsyra den hela den så kallade kristenheten.

Jesus själv förutsäger detta i liknelsen om surdegen, Matt 13:33. Han säger där, att himmelriket är likt en surdeg, som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat. Tre skäppor mjöl var det mått som användes till spisoffret – det skulle vara orimligt att baka upp så mycket på en gång till en familj, så det kan här knappast vara fråga om bröd till hushållet. Nu var det i lagen uttryckligen förbjudet att blanda surdeg i spisoffrets mjöl. Surdeg står alltid i Skriften som bilden på någonting ont, falsk lära eller synd och ogudaktighet.

Nu säger alltså Jesus inte att den här kvinnan löste upp surdegen och blandade den med en brödeg, utan däremot att hon gömde surdegen i tre skäppor mjöl. Detta var någonting onaturligt och meningslöst. Det förde med sig att allt mjöl blev genomsyrat och förstört. Syrat mjöl är oanvändbart.

Jesus talar uppenbarligen inte om att kristendomens inflytande skulle genomsyra världen, utan allt tyder på att vad han ville säga var, att världens inflytande skulle genomsyra församlingen. Världen har inte blivit bättre under kristendomens två tusen år. Fortfarande är det sant, att hela världen är i den ondes våld – den är lika ond och fördärvad som någonsin. **Det som kännetecknar ändens tid är inte världens förbättring utan kristenhetens avfall.**

[Läs andra artiklar i Lennarts blogg](#)